

Bog ga je ohranil zdravega in čilega do pozne starosti, dasi je mnogo delal in se trudil. Kot 70 letni starček je slikal lepe freske v župni cerkvi v Kremsu, in kot 80 letnik je dovršil v isti cerkvi veliko sliko smrti sv. Janeza Krstnika.

Kratka pa mučna bolezen mu je prestrigla nit življenja dne 28. rožnika l. 1801. Zapustil je vdovo, dva sina in hčer. Na pokopališču so mu napravili mal spominik. Pri pogrebu je govoril nagrobni govor njegov prijatelj, župnik Warhanek, da ni ostalo suho nobeno oko. Njegovo ostalino so cenili na 8227 gld., hišo samo na 1200 gld.

Schmidt je bil velike in močne postave. Izrazovite poteze resnega obraza so kazale, da čvrsto telo zakriva tudi krepkega duha. Prijazen pa je bil v domačem pogovoru, vesel in živahen v prijateljskem krogu. Dobrosrčnost je sevala iz njegovih jasno-modrih očij. Tudi na Kranjskem hranimo njegovo sliko in sicer v Velesovem. Umetnik se je sam naslikal na sliki sv. Vincencija. Tista glava, ki zre zadnja proti središču, je njegova podoba.

Schmidt je imel dobre stariše in jih ni le spoštoval, ampak se jih je tudi spominjal vedno z veseljem. Posnemal je njih mirno in tiho domače življenje, živel je verno in čednostno, zato ga niso njegovi učenci cenili le kot učitelja, ampak so ga tudi spoštovali kot vzglednega očeta in meščana.

Vsa njegova dela preveva trdna vera, katero sta mu vsadila v dušo roditelja. Nikdar ni pozabil očetovega opomina: Boga se boj in dobro se ti bo godilo.

Na svoji hiši je imel napis iz 90 psalma: „Kdor stanuje pod pomočjo Najvišjega, on prebiva pod varstvom nebeškega Boga.“ Na hišo je naslikal tudi podobo Marijinega brezmadežnega Spočetja. V svoji hiši si je napravil domačo kapelico in jo okrasil z lastnimi slikami. Tu je molil pogostoma, če je polnila žalost njegovo dušo, tu je prosil pomoči in zajemal srčnosti in poguma za nadaljnje delovanje, tu so se izlivale nove podobe, novi vzori v njegov ustvarjajoči duh. Jutranjo molitev je opravljal v tej kapelici, in hvaležno je pokleknil tu, če ga je dohitela kaka milost ali sreča.

Njegovo življenje je bilo sploh slično življenju naših starih meščanov, ki so mirno doma živeli in le redkoma zašli v gostilnico. Bival je najrajši doma pri svoji družini, pridno slikajoč. Če pa se je ponudila posebna prilika, ni se branil zapeti vesele pesmice ali izpiti s prijatelji kozarca vina. Pridno je delal in radi tega precēj zaslužil; potrate ni poznal. Včasih je celó bolj gledal na denar nego na svoje slikarsko ime; zakaj nekaterim slikam se pozna, da jih je napravil hipno radi naročila.

Meščani so ga spoštovali in ga prijazno pozdravljali, zlasti kadar je o praznikih oblekel svojo boljšo obleko in stopal po mestnih ulicah z mečem po šegi tedanjih časov. Ošaben ni bil. Svojim občudovalcem je prekinil besedo z vsklikom: „Kaj to! Slikati je lahka stvar, če le veš, kam moraš potegniti s čopičem.“

(Dalje.)

Mrlič in bolnik.

Mrliča rajši gledam jaz,
Ko mir na licu mu kraljuje,
Kakor možá, ki oslavljen
Poslednji s smrtjo boj bojuje.

In rajši na sneženi prt
Po zimi moj se vid upira,
Kakor jeseni na prirodo,
Ki sahne, vene in umira.

Anton Medved.